

ĐỪNG ĐEM BỐ VỀ

Giặc còn tàn hại non sông,
Thì dù xương trắng vẫn không chịu về.

Con ơi hãy lắng nghe lời BỐ dặn,
Sau khi mà BỐ nhắm mắt xuôi tay,
Nhúm tro tàn, hãy tạm để nơi đây,
Đừng có vội đem ngay về chốn cũ.

Bố chỉ sợ con nghe người ta dụ,
Theo kết bè kết lũ để "thăm quê",
Rồi tiện tay mang tro BỐ trở về,
Để BỐ lỗi lời thề khi bỏ xứ.

Nơi cất rốn, ai mà không thương nhớ,
Ai không hề trăn trở bước lưu vong.
Nhưng con ơi, phải nghĩ đến non sông,
Đang đau đớn chờ mong ngày giải thoát.

Tháng Tư đó, quê hương mình tan nát,
Bao nhiêu người gạt nước mắt ra đi.
Lòng dạn lòng, trong giây phút phân ly,
Còn giặc Cộng, quyết thề không trở lại.

Lời khấn nguyện, BỐ hằng ghi nhớ mãi,
Và dấu lòng luôn khắc khoải xót xa,
Bố quyết tâm không phản bội quê nhà,
Dù khi đã hóa ra người thiên cổ.

Về sao được khi quê cha đất tổ,
Còn trong tay đám hồ báo sài lang
Đang đê hèn làm nô lệ ngoại bang,
Nhưng độc ác hung tàn cùng dân Việt.

Làm sao Bồ yên tâm dù đã chết,
Khi dân Nam vẫn rên siết trong tù,
Từ học trò, tu sĩ đến nông phu,
Chỉ vì "tội" chống kẻ thù xâm lược.

Vong hồn Bồ làm sao siêu thoát được,
Khi đau lòng nhìn đất nước thân yêu,
Bỗng trở nên, trong một sớm một chiều,
Nơi sản xuất rặt những điều tồi tệ.

Xã hội đã suy đồi từ gốc rễ,
Già lưu manh, đến trẻ cũng lưu manh,
Người với nhau chỉ lừa đảo tranh giành,
Cả đất nước biến thành hang trộm cướp.

Dù kẻ khác về ăn chơi nường nượp,
Nhưng mình không làm thế được, con ơi.
Nhìn khắp nơi tội ác vẫn ngập trời,
Ai là kẻ không bồi hồi phần chí.

Làm sao mà an nghỉ,
Khi mộ phần bao chiến sĩ miền Nam
Bị bọn cầm quyền độc ác gian tham,
Muốn cướp đất, đã san thành bình địa.

Nỗi đau càng thấm thía,
Khi thấy người chạy mất vía năm nao,
Nay trở về thật diêm dúa bảnh bao,
Cùng nhãn nhở, ồn ào nâng chén cạn.

Làm sao mà thanh thản,
Khi phải nhìn đũa bọ ngày xưa,
Nặng gổ mòn, ống quần rỗng đong đưa,
Khay vé số dầm nắng mưa kiếm sống.

Làm sao không tuyệt vọng,
Khi chung quanh tràn ngập bóng quân thù,
Ngoan ngoãn tuân theo lệnh của Tàu phò,
Hung hăng gác cửa nhà tù vĩ đại.

Làm sao không tê tái,
Khi dân mình cứ mãi gánh khổ đau.
Và dù cho ở tận đáy mộ sâu,
Người chết cũng phải gục đầu than khóc.

Chỉ đem Bó trở về khi dân tộc
Có nhân quyền và độc lập tự do,
Người người đều được áo ấm cơm no,
Không còn bị loài Cộng nô thống trị.

Con hãy nhớ những lời này thật kỹ:
Bao lâu bày Cộng phi vẫn thông dong,
Gót chân Tàu còn giẫm nát non sông,
Thì mình vẫn quyết một lòng son sắt.

Con ơi nếu đời sau không tỉnh giấc,
Bắt dân mình vĩnh viễn mất quê hương,
Thì chút tro tàn của kiếp tha phương,
Đổ giùm Bó, đừng tiếc thương giữ lại.

Mộng cứu nước bao năm rồi chưa toại,
Lối quay về, ngàn quan ải cách ngăn.
Trong đêm đen, đôi khước mắt nhọc nhằn,
Nỗi đau đớn thắm lặn trên má lạnh.

Trần Văn Lương